

DOMOLJUB.

Slovenskemu ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja kot priloga „SLOVENCU“ vsak prvi in tretji četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, izide „DOMOLJUB“ dan poprej. Cena mu je 80 kr. za celo leto; 40 kr. za pol leta. Naročniki „Slovence“ ga dobivajo zastónj. — Spisi in dopisi naj se pošiljajo: uredništvu, naročnina in inserati pa opravištvu „DOMOLJUBA“, Ljubljana, v semeniški ulici št. 2. — Naznanilo stane 8 kr. za dvostopno petit-vrsto, če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat, in 15 kr., če se tiska trikrat. Večkratno tiskanje je še veliko ceneje.

Štev. 12.

V Ljubljani, 18. junija 1891.

Letnik IV.

Vabilo na naročbo „Domoljuba“

S prihodnjim mesecem začne se nova naročnina na „Domoljuba“ za drugo pol leta. — Mi vabimo svoje prijatelje, naj nam privabijo ob tej priliki mnogo novih naročnikov. — Da jim zlažjamo delo, naznanjamo, da v prihodnje dobiva vsak nov naročnik pol leta „Domoljuba“ brezplačno, ako pošlje pri naročilu celoletno naročnino, ki bo vpisana zanj do konca l. 1892. Kedor torej sedaj pošlje 80 kr.,

dobival bo do konca tega leta „Domoljuba“ zastónj in naročnino bo imel plačano za celo prihodnje leto 1892. — Denar se pošilja po poštni nakaznici z naslovom: Opravištvu „Domoljuba“ v Ljubljani. — Kedor si na novo naroči list, naj zapiše, da je nov naročnik. — S tem menimo, da smo dopolnili svojo dolžnost v sedanjih resnih časih, upamo, da bodo tudi verni Slovenci spolnili svojo, delujoč vsi za geslo:

Vse za vero, dom, cesarja!

Kaj je novega po svetu?

V državnem zboru na Dunaju pričeli so včeraj poslanci razgovor o letnem državnem proračunu, po katerem je državnih dohodkov 4 milijone več nego stroškov. Pri tej priliki je v imenu Slovencev govoril poslanec Šuklje, ki je tudi v odboru prav pridno opozarjal ministre na naše gmotne in duševne potrebe. Vzlasti se trudijo naši poslanci, da bi našim vinorejcem država dajala kake večje podpore za nasadbo novih trt, da bi poškodovanim vinorejcem odpisala ali znižala tudi davke. Mogoče je, da nam za gospodarske potrebe naši poslanci prinesejo kake drobtine z Dunaja, sicer pa ne bodo ničesar dosegli. Vprašanje za versko šolo in za našo narodno enakopravnost je popolno potihnilo; in ako bodo v tem oziru katoliški in slovanski po-

slanci pri državnem proračunu tudi glasno govorili, bo to le glas vpijočega v puščavi, zakaj sedaj so v državni zbornici nemški liberalci s Poljaki na konju. Katoličani in Slovani smo v Avstriji zadnji, dasi je obojih ogromna večina. Treba bo vendar, da se pričnemo šteti in zavedati svojih katoliških načel in svojega slovanskega rodu, tedaj ne bomo več metla, s katero bi pometali nemški liberalci. — Trst izgubi svojo prosto luko in bo moral ravno tako carino plačevati od vvoženih pridelkov, kakor druga mesta. Tržačani bodo s tem mnogo na slabšem, tudi slovenski okolčani bodo pri tem trpeli. — Isterski-italijanski poslanec Vergottini se je odpovedal poslanstvu, ker ga je bilo sram, da je prišel po tako nepostavnem potu v državni zbor in

ker se je bal, da bodo vse to v zbornici obesili na veliki zvon. — V *Gradcu* so posvetili prelepo cerkev Jezusovega Srca: graški knezoškof je bil pri tej priliki od cesarja odlikovan. — Umrl je nekdanji minister Hasner, oče novodobne šole, ki je tako silno draga in vendar kaže v primeri s stroški tako malo uspehov. — Na *Ruskem* še vedno žide izganjajo iz dežele. — Govori se, da misli car

svojo prvostolnico preložiti iz Peterburga v staro Moskvo. — Ruska vojska je tako silna, da zamore v boj postaviti štiri milijone vojakov. — Na *Balkanu* vladajo čudne razmere. Dne 1. t. m. so roparji napadli železnični vlak med Carigradom in Drinopoljem. Roparji so vjeli več bogatih judov in jih niso hoteli drugače izpustiti, kakor da so jim dali zanje blizo sto tisoč goldinarjev odkupnine.

Kaj je novega po Slovenskem?

Iz vipavske doline, 3. junija. Po naključju sem dobil v roke dopis, v katerem neki „Missler, Generalschiff-expedient“ v Bremenu olajšuje selitev v Ameriko. List je tiskan v slovenščini — tedaj celó v severni Nemčiji vedó za Slovence! Naj iz lista posnamem poglavitne stavke:

„Na nemški meji mora vsak selitelj 230 gld. gotovega denarja, ali pa 100 gld. in vožno karto za ladijo pokazati.“

Da seliteljem mejo prestopiti olajšam, je dosti, da mi vsak 10 gld. pošlje, ime, starost in dom natančno popiše, temu pošljem precej eno vožno karto za ladijo, ostanek vožne svote plača vsak tukaj in sicer iz Bremena v Novi York 69 gld., v Baltimore 58 gld. Kdor pozneje ne more odpotovati, temu pošljem plačano svoto brez odbitka nazaj. Za vsakega selitelja, za katerega mi 10 gld. pošljete, Vam plačam 5 gold. na-

grade, katere si zamorete precej od poslani svote pridržati, in selitelju se vendar cela svota odračuna.“

Naj tedaj Slovenci trikrat premislijo, predno se odločijo zapustiti domovino, naj nikar ne verujejo vabljivim in priljubljenim besedam; ne sočutje, ne ljubezen ne govori, ampak goli petak. y.

Iz Celovca. (Samomori.) Če bi smeli verjeti liberalnim kričarjem in časnikom, misliti bi morali, da je le liberalcem in „naprednjakom“ (?) mar sreča in blagostanje ljudstva, védejo we vsaj tako, kakor da bi bilo le liberalizmu mogoče rešiti človeštvo, ki z vso močjo drvi v svojo pogubo. Pri vsaki priložnosti skušajo se oni „osrečevalci“ (??) ljudstva v bližnjem svitu, a ni vse zlato, kar se svetli; kajti liberalci — grobokopi vsake vere, so najbolj v kvar pravi sreči narodovi! Kjer se enkrat začne šopiriti lažiliberalizem, tam začne se mahoma razširjati tudi

Listek.

Blagor usmiljenim.

Silen vihar je razsajal nekega večera, dež je lil in vmes je na okna padala tudi drobna toča. Grajščinici v Bukovju blizal se je počasnih korakov mlad mož; bil je slabo oblečen in videti mu je bilo, da je že zelo vtrujen. Pri grajskih vratih pozvoni, kmalu pride vrata odpirat mlado dekle, bila je Ana, stričnica gospe hišne gospodinje. Tudi gospa je prišla k vratom, bila je trdosrčna in zato je odurno odgnala tujega popotnika, ki jo je prosil prenočišča, češ, da ni njena navada prenočevati mladih postopačev. Ne da bi bila poslušala tujca, zaloputnila je pred njim vrata. A popotnik zopet pozvoni. Nejevoljno gospa odpre še enkrat vrata in pogleda tujca; vidi ga, da je bled ko smrt.

„Kako daleč, prosim, pa je tukaj do bližnje hiše?“ vprašal jo tujec s slabim glasom. — „Dobre pol ure je do prve hiše; pa nikar ne misli, da bi te

tam sprejeli, zakaj tudi moja soseda ne mara za potepuhe in tudi nima žganja zanje, kakor jaz ne.“

„Saj jaz ne maram za žganje“, izgovarjal se je potnik, „zadovoljen bom, ako dobim kosček kruha, da si z njim potolažim lakoto. Nikar se me ne bojte, jaz nisem noben postopač; ranjen vojak sem in komaj hodim; premočen sem do kože in zebe me, ker zunaj brije zelo mrzel veter. Na potu sem iz vojske k svojim starišem, a mej potoma so mi najbrže kje ponoči vkradli denar in zato moram sedaj prositi, da pridem do doma. Prosim torej, pustite me k gorki peči, da se pogrejem in posušim; Bog vam bo povrnil to dobroto.“

Tako iskreno je prosil tujec, da bi bil skoro omečil gospej trdo srce.

Toda spomnila se je gospa, kolikokrat da so jo že tuji tako za nos vodili, vzlasti leta 1866, ko je bila vojska končana. Vse polno je bilo po deželi mladih postopačev in vlačugarjev in vsak je pravil, da je vojak, da je bil v vojski ranjen itd. Ni še dolgo, kar je prišel eden takih potepuhov z bergljami, gospej se je smilil in obdarovala ga je; ko pa je

vsakovrstna hudodelstva, kjer liberalni kričači začno ljudem pridigovati, tam se vedno bolj izpraznjujejo cerkve, a zato se hitro napolnjujejo jetnišnice. — Grozni sad, ki je izrasel iz semena pogubljivega „naprednjaštva“, so vedno množiči se samo mori. In gledé na to „liberalna“ Koroška nikakor ne zaostaja za drugimi deželami. Ne, ona je med drugimi še prva! Samo v Celovcu usmrtilo se je od 1. januarja do 1. junija t. l. 12 oseb. Ne mine teden, da bi v naših listih ne brali: ta ali oni se je ustrelil, ta ali oni se je obesil. Med samomorileci nahajajo se tudi čisto mladi ljudje 15—20 let in le pred kratkim ustrelil se je v Celovcu 18letni pisar. — Ne trdimo preveč, če rečemo, da so ti samomori že dozorel sad naših brezverskih šol, ki so sevé lažiliberalcem pravi vzor, katerega se naj nihče ne dotakne. Kdor ima le še količkaj vere, bode vedel, da je samomor strašna pregreha zoper Boga, gospoda čez življenje in smrt. Kako se je torej vzgojila mladež, ki si že v nežni mladosti pregrešno jemlje življenje? Nima mo li vzrokov, te prežalostne prikazni iskati v neverški šoli? Že v ljudski šoli je le malo ali čisto nič govorice o Bogu in večnem življenju po smrti. V srednjih šolah se mnogokrat kar očitno šopiri

golo brezverstvo, in kako se godi po visokih šolah, o tem raje molčimo, ker je prežalostno! Komaj zapusti mladenič šolske klopi, že pohajka po gostilnah, kjer razkošno more zabavljati čez cerkev in duhovnike. In tudi v družinah, zlasti po večjih mestih, le prepogostokrat ni nič boljše. Oče pri vsaki priložnosti zasramuje cerkvene stvari in duhovski stan, mama mora skrbeti za lišp in zabavno življenje, torej nima časa, ukvarjati se z vzgojo otrok. Otrok pa komaj vzrasel že začne uživati vse slasti življenja; in če se mu le količkaj kaj neprijetnega prigodi, končuje z revolverjem ali vrvjo mlado življenje! — Pri strogi verski vzgoji, ki skuša v mlada srca vsajati trdno versko prepričanje, bi se samomori ne mogli tako pogosto ponavljati. Pripomočka zoper to kužno bolezen, ki razjeda življenje družin, kakor celih narodov, najti pa je le v verski vzgoji mladine, ki se more zvršiti le s pomočjo verske šole. Če hoče bolje biti, se mora živo, dejansko krščanstvo zopet vrniti v šolo, v javno in zasebno življenje; kajti „nujno potrebno je, da se svet vrne k načelom krščanskim, in spremeni svoje življenje, navade in naprave narodov po krščanskih zapovedih.“ (Besede papeža Leona XIII.)

Cerkev in šola.

Zborovanje katolikov štajerskih.

Katoliški shod v Gradcu 2. do 4. junija se je sijajno obnesel. Zbralo se je okoli dve tisoč zavednih katoličanov, Nemcev in Slovencev. Zastopani so bili

razni stanovi; videl si kneza, grofa, barona, kmeta itd. V izvrstnih govorih so gospodje navduševali poslušalce za življenje po naukih krščanske vere. Izmed Slovencev sta krasno govorila: milostljivi

gledala gospa za njim, videla je, kako je berglje vrgel na ramo in urno korakal zdravih nog, ker je mislil, da ga nihče ne vidi. Takrat je sklenila gospa, da ne bo nobenemu beraču nič več verjela in nič dala. — Zato je trdo zavrnila tudi sedaj popotnika, češ, da mu gotovo ni nobene potrebe in da ima najbrže namen po noči jo oropati.

„Zato, čem preje se mi poberete od moje hiše, tem ljubše mi je“, reče mu naposled gospodinja. V tem je prišla Ana zopet k vratom in mehkega srca prosila je teto, naj vendar le tujca sprejme čez noč, ker vidi, da je bolan in zunaj vihar razsaja. A gospa se ni dala pregovoriti.

„Gospa, na-me težko čaka moja mati doma, rad bi si torej ohranil življenje, ne toliko zaradi sebe, marveč zato, ker bi rad videl mater, ki me težko pričakuje. Ako pa me nocoj v tem viharju odženete, ne vem, če bom imel še toliko močij, da se privlečem do prve hiše.“

„Tako vsak potepuh laže in slepari, a jaz nobenemu nič ne verjamam“, pravi gospa.

„Teta, ne bodite tako neusmiljeni! Ali ne veste,

da imate tudi vi sina pri vojakh; morebiti tudi Feliks sedaj kje prosi prenočišča, ko se morda bliža svojemu domu.“

„Tiho, ti nimaš meni ničesar ukazovati; Feliks pa ima že toliko, da mu ni treba beračiti za prenočišče.“

Po teh besedah gospa zapre vrata in odide. Ana posveti za njo, a jo kmalu pusti samo; skrbela je dobrosrčna deklica, kaj bo z nesrečnim tujcem. Zunaj namreč je še vedno tulil veter in debel dež je še zmeraj bil na okna. Zato gré tihih korakov zopet k glavnim vratom ter jih rahlo odpre, da bi videla, kaj je s tujcem. Sedel je na pragu in komaj se je zavedel. Ana mu pové, da ga hoče skrivaj spraviti na suho, da vsaj pred vrati ne umrje. Pelje ga skozi kuhinjo v sobo za tujce ter jo varno zaklene. Vsede se k ognjišču in veseli se dobrega dela, ki ga je storila tujcu; le skrbelo jo je, kaj bi bilo, ko bi to zvedela trdosrčna teta; vendar se je tolažila, da je najbrže teta že šla počivat, da torej o tem ne bo ničesar zvedela.

Ko Ana to premišljuje, odpró se vrata in teta stopi v kuhinjo. „No, kaj še nisi šla spat?“ ogovori

gospod knezoškof dr. Napotnik iz Maribora in pa gospod dr. Srnee, deželni poslanec in odvetnik iz Celja. Prvi govornik je razlagal, kako bi vsi narodi v mili naši Avstriji lahko živeli v miru, če bi se le ravnali po vodilu krščanske ljubezni; drugi pa je govoril o položaju Slovencev in da nemško ljudstvo naj nikar ne veruje besedam, s katerimi nemško-liberalni časniki obrekujejo naš vrli narod, kateri se vedno drži starega gesla slovenskega: „Vse za vero, dom, cesarja“. Shoda so se vdeležili tudi poslanci gg.: Jerman, dr. Lipold, Vošnjak, potem Klun in Povše s Kranjskega, dr. Gregorčič iz Gorice.

Posvečevanje nove cerkve.

Dne 5. junija so v Gradcu novo farno cerkev posvetili presvetemu Srcu Jezusovemu. Veliki altar posvečevali so knezoškof dr. Zwirger iz Grada, drugi oltar knezoškof dr. Missia iz Ljubljane, tretji oltar knezoškof dr. Kahn iz Celovca. Da cerkvenega selišča ni bilo treba zasipavati, vsled tega so poslopje napravili tako, da sta dve cerkvi, jedna nad drugo; spodnjo, v zemlji se nahajajočo cerkev so pa posvetili knezoškof dr. Napotnik iz Maribora. Sledeče dni se je v novej hiši Božji vsaki dan vršila slovesna služba Božja s pridigo in sv. mašo pak z večernicami. Sv. mašo popevali so: dne 5. junija knezoškof dr. Zwirger, 6. junija knezoškof dr. Missia, 7. junija knezonadškof dr. Haller iz Salzburga, 8. junija knezoškof dr. Kahn, 9. junija knezoškof dr. Aichner iz Briksena na Tirolskem, 10. junija škof dr. Doppelbauer iz Linca, 11. junija knezoškof dr. Napotnik, 12. junija knezoškof dr. Zwirger, 13. junija posvečeni

škof dr. Nogall iz Velikovaradina na Ogrskem. Za dne 14. junija so bili napovedani knezonadškof dr. Gruiša z Dunaja, ali morali so ostati doma, ker so jih sv. Oče Leon XIII. bili nedavno imenovali za kardinala in so jim te dni doposlali dotična znamenja. Tako je prišlo, da so cerkveno pobožnost v novej cerkvi v Gradcu izvršili knezonadškof dr. Zorn iz Gorice, ki so skraja bili določeni za 12. dan junija.

V Rimu, 4. junija 1891.

Ko vam te skromne vrstice pišem, se mi le roka trese od presrečnega veselja, ki me je danes navdajalo. Kdo neki ne bi bil vesel in globoko ganjen, ko vidi tako čudno lepo, prekrasno cerkveno slovesnost, kakršna je bila danes v Vatikanu, pri sv. Očetu! Bil je danes tako imenovani velik konzistorij. — Ako imajo namreč sv. Oče kakšno posebno važno zadevo svetu naznaniti, zberejo krog sebe svoje svetovalce: kardinale, v Rimu navzoče škofo, zastopnike tujih držav itd. Vpričo teh in obilno drugega ljudstva, ki dobi dovoljenje priti k takim zborovanjem, slovesno naznanijo tako svojo zadevo. To je veliki konzistorij. Današnjemu konzistoriju bil je namen, štirim velezaslužnim možem, cerkvenim dostojanstvenikom podeliti čast kardinalov sv. cerkve. To se zgodi vselej posebno slovesno. Danes hitele so že pred osmo uro velike množice vnetega katoliškega ljudstva v Vatikan, da bi videlo to slovesnost. Vsi prostori, ljudstvu odločeni, posebno pa „kraljeva sobana“, kjer je bil postavljen prestol za sv. Očeta, bili so do zadnjega kotička napolnjeni. A še-le ob polu enajstih zasilal sem iz „kraljeve sobane“ navdušene

jo gospa. „Ha! kaj pa imaš tukaj na tleh?“ — Ana pogleda, a v tem je že gospa sama pobrala, bila je stara prazna denarnica. Ana se vstraši. Gotovo je padla iz žepa tujcu, ko ga je Ana peljala skozi kuhinjo v sobo za tujce. Bala se je tete in ni vedela, kaj bi odgovorila.

Gospa pogleda denarnico, odpré jo in kar tresti se začne. To denarnico, zdi se ji, da je že imela v roki in da jo je dala sinu Feliksu, ko je odhajal na vojsko. Ko denarnico od znotraj pregleduje, dobi košček starega pisma. Gospa razvije pismo, zagleda prvi vrsti „Dragi moj sin!“ in spozna, da je to njena pisava, da je to pismo pisala svojemu sinu, o katerem že toliko časa ni dobila nobenega poročila. — Tujec, ki je imel Feliksovo denarnico, bo gotovo vedel povedati, kje da je. Zato gospa vsa razburjena kriči nad Ano: „Kje imaš tujca? Kam je šel? Ali ga ni tukaj?“

Ana ni razumela, kaj teta hoče, ker ni vedela, kaj da je gospa brala in videla, mislila je, da se teta zato huduje, ker je ona tujca sprejela pod streho. Zato ni upala naravnost povedati, marveč se je iz-

govarjala, da ga bo nocoj težko videti, da se je že kam vtaknil in skril pred viharjem. Gospa vsa iz sebe nič Ani ne pové, marveč teka sem in tje po hiši in vpije, kje da je tujec, ki je bil prej pri vratih. Celo vrata odpré in v temno noč kliče za tujcem, a od nikoder ni nobenega odgovora. Tedaj prihiti zopet nazaj v sobo, vsede se in začne jokati. Vest se ji je vzbudila, ker je tako surovo ravnala s tujcem, ki bi ji bil sedaj vse povedal, kako se je sinu v vojski godilo, ker skupaj sta gotovo bila, sicer bi tujec ne bil mogel imeti Feliksove denarnice. Sveto je prisegala, da ne odžene nobenega popotnika več tako od hiše, ker bolje je, da obdari sto nevreduh, nego da odžene enega vrednega in potrebnega . . .

Toda čuj! — Kaj je to? Voz je pridrdral pred grajščino in pred vrati je tudi obstal. Gospa in Ana hitite k vratom in ondi jih že čaka težkopričakovani sin Feliks, ki se je po tolikem času srečen in zdrav povrnil iz vojske. — Kako ga je bila vesela mati svojega jedinega sina, za katerega je tolikrat bilo v strahu njeno sree, ki je v časniki brala imena ranjenih

pozdrave, ki so po Vatikanu doneli sv. Očetu — znamenje, da se bliža glavar sv. cerkve. In res! Kmalu zatem dospejo v dolgi procesiji sv. Oče, ljudstvo blagoslovlja. Vsedejo se na svoj bogato okrašen prestol. Začnejo s prelepim nagovorom, v katerem razložijo pomen današnjega dneva za sv. cerkev in posebej še za nove kardinale. Od teh bila sta dva zadržana v Rim priti, le dva sta bila navzoča: Vannutelli in Dunajevski. Potem se prične lepa ceremonija. Kardinale poklekne pred papeža. Papež podaja vsakemu ručec klobuk, v znamenje visoke kardinalske časti, potem jih pa objamejo in poljubijo. Kardinale se globoko priklonita in zahvalita za tako izvanredno čast. Potem pa gresta pozdravit z objemom in poljubom druge kardinale, nove brate svoje. Meni se je pa vsa stvar še zato posebno dopala, ker je bil eden izmed novih kardinalov, Dunajevski, iz našega slovanskega rodu, vrl Poljak. Jako častljiv starček je. Lasje so mu sicer že srebrno-beli, a čvrsta postava in krepek hod kažeta, da ga še navdaja moč zdravega, krepostnega moža. Slava mu! — Po do-

vršeni ceremoniji dvignejo zopet sv. Očeta na visoki prestol in švicarska straža jih odnese po znanem običaju. Ljudstvo je vselej do solz ganjeno, ko papeža vidi. Glasen jok čuje se med burnimi klici: Živijo sveti Oče! Da! živijo sv. Oče! tako kličete i vi iz preljube slovenske domovine cerkvenemu poglavarju, ki tako vroče ljubi svoje duhovne otroke. K sklepu izročim še vsem preljubim bralcem „Domoljubovim“ srčen pozdrav od vseh slovanskih rojakov v Rimu. Prav mnogokrat se vas spominjamo v pogovorih, v molitvah. Ker res s celim srcem ljubimo slovensko domovino — obžalujemo, da dela neka stranka razprtije in sovraštvo v Slovencih. Varujte se takih volkov v ovčji obleki! Z vero, s spoštovanjem in ljubeznijo do sv. cerkve hočejo vam vzeti še mir in zemeljski blagoslov. Ogibljite se torej takih „liberalnih“ in „naprednih“ farizejev, ki vam obljubujejo zlate gradove, a v resnici vam kopljejo hladne grobove. Slovenci! bodimo zvesti le načelu: Vse za vero, dom, cesarja! Živeli!

Gaberski.

Razne novice.

(Občni zbor c. kr. kmetijske družbe kranjske) vršil se je 11. jun. v tukajšnji mestni dvorani od 9. ure dopoldne do čez eno uro popoldne pod predsedništvom g. ces. svetnika Murnika. Navzočih je bilo blizu 80 udov. — Po običajnem pozdravu g.

deželnega predsednika barona Winklerja, zastopnika deželnega odbora g. O. Detele in župana ljubljanskega g. Grassellija, spominjal se je g. predsednik umrlih udov, ter pričel potem zborovanje po določenem vsporedu. Poročilo o delovanju glav-

in ubitih vojakov, boječ se, do bi kedaj ne zagledala v imeniku mrtvih zapisanega tudi svojega Feliksa.

Vsedli so se za mizo, Ana je pripravila večerjo, Feliks pa je pripovedoval svoje dogodke iz vojske, kako težavna pota da so imeli, kolikrat da so bili lačni in žejni, kako da so bili mnogokrat v smrtni nevarnosti. Med drugim je omenil, da je bil v neki bitki ranjen in da se ima le enemu svojih tovarišev zahvaliti, da je še pri življenju.

„Ko bi tega ne bilo, bi bil že jaz davno pokopan. Pogostokrat sva si delila svoje jedi, pila sva iz iz enega kozarca in ako je kak človek na svetu, katerega rad imam, gotovo je Anton, moj drugi tovariš, moj rešitelj“, govoril je Feliks navdušeno.

„Zakaj ga nisi pripeljal seboj?“ vpraša mati, „da bi se mu tudi jaz zahvalila ter ga saj nekoliko poplačala za njegovo ljubezen, katero je tebi skazoval. Tudi jaz ne bom pozabila njega, ki je rešil smrti mojega sina Feliksa.“

Žalostno je zmajal Feliks z glavo.

„Bog sam vé, ali je Anton še živ, ali ne. Ko sem bil jaz še v bitki, vjeli so ga sovražniki in vklelili. Koliko sem se že trudil zvedeti, kje da je, a

dosedaj sem popolno brez sledu. Anton mi je pravil, da ima doma staro in dobro mater in kdo vé, ali ga bode še kedaj videla blagega svojega sina, ki se je tudi v vojski tako rad spominjal svoje matere. Pri tem Feliksu zarosé oči, vstane in stopa po sobi gori in doli. Naenkrat zakliče:

„Za Boga! Od kod pa to pride sem? Kje ste to dobili?“ Zagledal je namreč denarnico, katero je tuji popotnik izgubil.

„Povejte, hitro mi povejte, kje ste to dobili? To denarnico sem jaz dal Antonu oni dan, ko me je rešil smrti. Ni bilo veliko denarja v njej, a dal sem mu vse, denar in denarnico v spomin. Rekel je, da jo bo zvesto hranil kot spomin od svojega zvestega prijatelja.“

Gospa je kar odrevenela pri teh besedah, skoro da je obnemogla.

„Neki postopač je pustil to tukaj, jaz sem ga pognala od hiše, ker to gotovo ni bil tvoj prijatelj Anton. Morda pa je ta človek Antonu vkradel to denarnico. Ta tujec je bil zelo razčapan.“ Tako je jecljala in se izgovarjala mati v veliki zadregi.

„Kakšen pa je bil?“ vpraša Feliks.

nega odbora v l. 1890., kakor tudi poročilo o računu za l. 1890 in proračunu za l. 1892 se je vzelo z odobravanjem na znanje. — Pri dopolnilni volitvi dveh odbornikov v glavni odbor bila sta izvoljena gospoda Josip Šiška, kn. šk. tajnik v Ljubljani z 58 glasovi in Ivan Žirovnik, nadučitelj v Št. Vidu nad Ljubljano z 52 glasovi. Drugi glasovi so se razcepili; od teh jih je dobil največ g. I. Vrbič, župan v Borovnici, namreč 25. — Sledili so potem razni predlogi glavnega odbora in podružnic, o katerih so se vnele semtertje prav živahne razprave.

(Kranjska c. kr. kmetijska družba.) Iz poročila o delovanju kmetijske družbe v minulem poslovnem letu posnamemo, da je pristopilo družbi na novo 306 udov, tako da šteje sedaj že nad 1900 udov in ima 51 podružnic. Udje dobivajo gospodarski, dobro vrejavani list „Kmetovalec“ in imajo pravico dobiti vsako leto nekaj sadnih dreves iz društvene sadjarske šole. Poleg tega dobivajo društveniki tudi sicer drevesca za polovico prave cene od družbe. Iz društvenih računov se razvidi, da je imela družba zadnje leto denarnega prometa 125.000 gld. Poljedelsko ministerstvo, deželna vlada in deželni odbor kranjski so prav zdajno podpirali delovanje kmetijske družbe tudi v preteklem letu.

(Slovenski vseučiliščniki v Gradcu) t. j. učenci na vseučilišču ali visokih šolah tamošnjih so pred mnogo leti ustanovili društvo, kateremu so po visokej gori „Triglav“ na Kranjskem dali ime „Triglav“. To društvo je dne 7. junija napravilo izlet v prijazni Ljutomer. Bilo jih je okoli šestdeset. Zvečer so pri-

redili zabavo s petjem in igro. Poslušat je prišlo obilo prijateljev iz trga in okolice, tudi od Sv. Križa in celo iz Ormoža. Drugi dan so se dijaki podali v Jeruzalem, to je sred vinorodnih gorje kraljujoča cerkva. Tukaj so bili pri sveti maši. Hiša Božja je podružnica fare Sv. Nikolaj. V njenej okolici raste izvrstna vinska kapljica, a z vrhov je krasen razgled malone na vse strani, vzlasti pa še na bogato polje okoli mesta Varaždin.

(Praznik sv. Alojzija) se bo letos po vsem katoliškem svetu slavil posebno slovesno, ker obhajamo to leto 300letni spomin njegove smrti. Rojen l. 1568 umrl je Alojzij kot ud Jezusove družbe v Rimu 21. junija 1591. — Veseli nas, da tudi Slovenci ta spomin tako slovesno obhajajo, s tem svetu spričujejo svojo katoliško zavest. — Vzlasti izročamo ob tej priliki našo dobro slovensko mladino varstvu angeljskega mladeniča sv. Alojzija, ki naj ji prej ko mogoče izprosi pravo versko-nravno vzgojo.

(Svetinjske sv. Alojzija.) Nove in lepo izvršene svetinjske s podobama sv. Alojzija in sv. Stanislava Kostka s slovenskim napisom dobiti je v „Katoliški Bukvarni“ in sicer velja na debelo 144 svetinjske 2 gld. 40 kr.

(Kresi pred praznikom ss. Cirila in Metodija.) Od Pohorja se nam piše: Po raznih krajih na Slovenskem se je vdomačila šega, da v predvečer praznika ss. Cirila in Metodija žgejo krese v znamenje, da sta sveta brata našim prednikom prižgala luč svete vere s pomočjo milodoneče govorice slovenske. Kakor namreč naravna luč preganja temoto, tako

„Precej visok je bil“, odgovori Ana, „lepih, modrih očij in črnih las...“, dalje ni mogla govoriti, kajti Feliks jo prime za roke, rekoč:

„To je bil Anton, moj prijatelj! Oh, lačen in ranjen priplazil se je ob hudi uri moj rešitelj, ki je svoje življenje zastavil za moje, do moje rojstne hiše. In vi ste ga v temni noči pognali od tod. In sedaj je morda že mrtev. Oj mati, kako ste mogli kaj takega storiti? ...“

„O Feliks, kesala sem se že prebridko, prosim, odpusti mi!“

Feliks prime za klobuk in hoče oditi iskat Antona.

„Šel bom za njim in iskal ga tako dolgo, dokler ga ne najdem ali živega, da se mu hvaležnega skazem na mojem domu, ali mrtvega, da svojega vrlega prijatelja vsaj častno in dostojno pokopljem.“

Tedaj po poklekne Ana na kolena: „Hvala tebi, o Bog, da sem tako storila“, in potem reče materi: „Teta, ves čas sem se tresla in bala, da me bodeš okarala. Jaz se nisem mogla premagati, da bi tujca

ne bila vzela pod streho, preveč se mi je smilil, zato sem ga skrivaj peljala v sobo za tujce, dala sem mu jesti in pripravila gorko posteljo.“

„Bog te blagoslovi Ana, tebe in tvoje dobro sree!“ reče Feliks dobri deklici. Tudi teta ji je bila zelo hvaležna, da je bila Ana v tem slučaju nepokorna — prvič.

Presrečno sta se razveselila prijatelja, ko sta se zopet videla. — Anton je ostal pri Feliksu, dokler se ni popolno pozdravil. Tedaj pa se je vrnil k svoji materi, kateri je z lepo svojo službo lajšal britkost njenih starih let.

Mi nimamo več mnogo dodati. Par let pozneje prišel je zopet Anton k Feliksu, a takrat ni obiskal svojega prijatelja, takrat je prišel po Ano, da jo odpelje kot svojo drago ženko na svoj dom. Rad jo je imel, saj ona mu je rešila življenje in tudi Ana se ni branila blagega in zalega mladeniča.

Mati Feliksova pa se odlikuje sedaj z radodarnostjo do ubogih in skuša s tem zadostiti za svojo trdosrčnost.

Blagor usmiljenim, ker prejeli bodo usmiljenje!

sta sveta apostola slovanska z nadnaravno lučjo nauka Kristusovega med Slovani preganjala temo neverstva. Krese žgati, tega ne more zabraniti nikdo. Toda pri nekaterih kresih fantje radi streljajo. In že se je na pr. na Slatini primerilo, da so nemško-liberalci, katerim ni všeč vera krščanska in jezik slovenski, strelce tožili. Vsled tega je treba zapomniti to-le: Kdor želiš zvečer 4. julija, t. j. pred praznikom ss. Cirila in Metodija streljati, svojo željo ob pravem času naznani občinskemu predstojništvu, ker tako terja postava. Če tega storil nisi, in ako te pozneje katera liberalno-dobra dušica ovadi, spravi si v neprijetno zadrego sebe in pa občinskega predstojnika.

(Novacerkev pri Celji) Gospod nadučitelj Janez Zdolšek stopil je v stalni pokoj. Deželnošolski svet je odobril, da se tukajšnja šola razširi v trirazrednico.

(Ne imenuj po nepridnem Božjega imena.) Pri gospodarju Vargi v mestu Košicah na Ogorskem so 10. maja pri večerji imeli kot gosta Jožefa Novaka, zidarskega mojstra. Po večerji so začeli kartati Novak, domači gospodar Varga in starejša hči njegova. Zunaj je bliskalo in gromelo. Domača gospodinja se je v obližji kartalcev pokrižala vselej, kadarkoli se je zablisnilo. Zidar Novak jo s smehom povpraša: „Čemu to?“ Gospodinja je odgovorila, da pokrižati se je stara krščanska šega, s katero poprosimo, naj bi nas Bog obvaroval pred nesrečo. Novak se je zakrohotal in rekel, da bi to za njega bila največa sreča, ako bi ga strela zadela. Komaj da je zidar bil izgovoril besede, zabliskalo se je in strela je stresla poslopje, ugasnila v sobi luč, omotila ljudi. Domače osebe so se zopet zavedle. Ko so bili napravili luč, ležal je Novak na tleh — mrtel!

(Stežica v nebesa) Bukvice pridnim otrokom namesto podobice. Na svitlo dala in založilo Jeran in Zamejce. Četrtnatis. Dobro zoana mala molitvena knjižica, namenjena šolarjem-začetnikom, bo gotovo dobro došla zlasti sedaj, ko vzgojevatelji oskrbujejo nedolžni mladini darila in spomine za tristoletnico sv. Alojzija. Velja le 10 kr. Knjižica je vredna iskrenega priporočila in obilnega nakupa.

(Potres) je dné 7. junija v Veroni na Taljanskem porušil nekoliko dimnikov, v Marcenigu pa še tri hiše, tri osebe so v razvalinah našle smrt. Potres čutili so po krajih med Rimom in Koroškim pa Tirolskim.

(Nesreče.) Učitelj Simon Vole v Lučah pri Gornjigradu je z voza skočil tako nesrečno, da lje padel in mu je kolo zdrobilo desno nogo. Blizo Mozirja pa je v Savinji pri delu utonil flosar Jože Tratnik iz Kokarja. A pri Dražinjvesi blizo Zalca so mrtvega našli graščinskega lovca Jožefa Škofiča.

— Na sv. Antona dan v soboto 13. t. m. našli so med Visokim in Hotemažami mrtvega moškega. Kakor so zvedeli, odpeljala sta se 12. t. m. ob 11. uri zvečer iz gostilnice Josipa Senice v Hotemažah 55letni Jan. Kmet iz Britofa in Jak. Hribar iz Predoselj s praznim vozom pijana proti domu. Najbrže da je Kmet padel z voza in se ubil. — Na Brezji pri Dobrovi vtonila je 14. t. m. v vodnjaku poldrugo leto stara deklica Urš. Dolenčeva, hči posestnika Greg. Dolenca. Stariši, pazite na otroke! — Iz Gorjan se nam poroča 11. t. m.: V nedeljo dné 7. t. m. je izginil Pustov najmlajši otrok na Pokluki, Andrej Zupančič, 2½ leta star. Ležal je s svojo štiriletno sestrico na trati pred hišo, med tem, ko je oče živino napajal. Ko oče nazaj pride, najde samo deklico spečo, fantek pa je izginil. Ker hiša na visokem robu stoji, so mislili, da je otrok čez pečino padel in se pobil. Iskali so tri dni za otrokom, pa niso nič dobili. Nekateri sodijo, da je otroka odnesel velikansk orel, katerega so v oni okolici videli tiste dni.

(Ponesrečil) se je v Trbovljah v ondotnem premogokopu delavec Miha Zupan. Težek kos mu je padel na glavo, ter ga nevarno ranil.

(Uboj.) V Žale pri Kamniku prišli so dne 6. t. m. ponočnjaki iz Kamnika okrog polnoči. Tam so z izzivanjem razdražili domače fante in ker se je eden kamniških mladeničev Leopold Slabajna, ločil od drugih in šel pod neko okno, prileteli so na denj trije domači fantje, Ant. in Janez Runs in Janez Čurbi, ter so ga tako pretepli, da je proti jutru umrl. Sodišče je zaprlo pretepače. Pač žalostni nasledki ponočevanja.

(Ogenj v Spodnjih Gameljnih.) Dne 10. junija ob polu 9. uri dopoldne nastal je ogenj v gospodarskem poslopju posestnika Fr. Sirnika, ki je vpepelil tudi njegovo hišo. Škoda se ceni na 1000 glđ. — Jedino gasilnemu društvu iz Šentvida, ki je prhitelo na kraj nesreče, moramo se zahvaliti, da se ogenj ni razširil in da ni vpepelil cele vasi, ker so hiše zelo tesno postavljene. — Zažgali so otroci, ki so se v skednju igrali z vžigalicami.

(Nesreče pri otrocih.) Dveletni sin posestnice Marije Šubelj Podmolnikom padel je v globoko lužo, kjer se živina napaja in čez četrte ure so potegnili že mrtvega iz vode. — V Kočevju je v Rinži dné 2. t. m. vtonel petletni deček Rudolf Verderber.

(Trtno uš) so zasledili tudi v Oševljeku na meji med dornberško in renško občino. Politična gosposka je vse potrebno ukrenila, da se zabrani okužitev; preiskujejo se sosednja zemljišča, da poizvedó, kako daleč se že razteza trtna uš, da bodo mogli predlagati tem primernejša sredstva, da se zatré.

(V moki se je zadušil) v mlinu gosp. Petra Majdiča v Jaršah petnajstletni delavec Janez Škofio. Pri njegovem delu se mu je spodrsnilo in padel je v shrambo za moko, kjer se je v moki že zadušil, predno so ga mogli rešiti.

(Ogenj na Rodici pri Domžalah.) Iz Domžal se nam poroča: Od 7. do 8. junija okoli polnoči začelo je goreti pri Vodamu na Rodici pri Domžalah. Pogorele so tri številke. Šmonov mlin bil je v veliki nevarnosti. Požarni brambi iz Domžal in Doba sta bili hitro na mestu in obe vrlo delali. Dva sta bila zavarovana in jeden ne. Kako se je zažgalo, se ne more vedeti, ker je na vrhu strehe začelo goreti. Razven dveh prašičev so vso živino rešili.

(Izpred porotnega sodišča.) Dne 9. jun. je bila v Ljubljani pred sodniki 20letna Frančiška Ogrin iz Velike Ligojne, zaradi hudodelstva tatvine. Ukradla je namreč dne 17. marca t. l. dvema znan-kama v Ljubljani več obleke; nekaj dni pozneje pa je Cerkovski vasi v logaškem okraju gospodarju Turku ukradla tisoč gld. Z denarjem se je odpeljala v Ljubljano, a tukaj jo je prijel policija. Denar so še dobili pri njej. Obsojena je na 10 mesecev v ječo, poostreno vsaki mesec s postom. — Isti dan sojen je bil pekovski pomočnik Avg. Prekuh iz Ljubljane, ki je svoji teti ukradel hranilnične bukve za 240 gld. Prisodili so tatu dve leti težke ječe in post vsaki mesec. — Dne 10. junija je sedel na zatožni klopi Jožef Lešnjak iz Škofje Loke, ki je že leta 1886 Blaža Zontarja osleparil za 500 in J. Mahovne-ta za 100 gld. Kar se mu takrat s pričami ni moglo skazati, to se mu je sedaj dokazalo in dobil je štiri leta hude ječe, poostrene s postom vsaki mesec; poravnati mora tudi škodo in plačati sodniške troške. — Dne 11. jun. se je imel pred sodniki zagovarjati posestnik in mlinar Franc Zupan iz Retenj, ker je poškodoval Mih. Rožiču levo oko. Prisodili so mu 18 mesecev težke ječe poostrene vsaki mesec s postom. — Drugi je bil na vrsti Lovro Berlec, zidar iz Srednje vasi pri Kamniku, ki je skrival najdeni denar, katerega je v Kamniku izgubil zidarski mojster Pinosa. Dal mu je naposled, ko je slutil, da ljudje zato vedó, nekaj denarja nazaj, a zaprt bo vendar jedno leto. — Pri tretji obravnavi je bil na zatožni klopi 20 let stari mizarški pomočnik Jakob Hribar iz Jarš, ki je pri raznih ljudeh pokradel različnih strarij, vrednih kakih 600 gld. Kaznovan je dve leti v ječo, poostreno z vsakomesečnim postom. — Dne 12. junija je bila pred porotniki neomožena delavka Marija Hočevár, ki je izstradala svoje novorojeno dete tako, da je od lakote umrlo. Vest je neusmiljeno mater tako pekla, da se je sama naznanila gosposki. Sodišče jo je obsodilo v smrt na vislice. — Dne 12. t. m. je

bil pred porotniki Jožef Snoj, 21 let stari zidar iz Nadgorice pri Črnučah zaradi hudodelstva težke telesne poškodbe. Zaból je namreč dne 1. oktobra t. l. brez uzroka rekruta Janeza Novaka iz Vira v desno stran hrbta tako nevarno, da se je ta takoj zgrudil in so ga morali odvesti v deželno bolnišnico; ni sicer umrl, a ker mu vsled prizadete rane gnjuje pljuča, ni misliti, da bi ozdravel. Snoj prizna, da je on to storil, vendar pravi, da je storil v pijanosti. Porotniki so ga spoznali soglasno krivega in sodišče ga je obsodilo na štiri leta ječe, poostrene vsaki mesec s postom, vsako leto dne 1. oktobra pa v temnico in trdo ležišče. Poleg tega mora obsojeni plačati Novaku 200 gl. odškodnine. — Dne 13. t. m. je bil pri obravnavi obsojen 52 let stari oženjeni krojač Franc Fik iz Bitnja zaradi ponarejanja srebrnega denarja na pet let težke ječe. Dne 30. maja t. l. prijel je namreč Fika mestni stražnik Kranjc, ker je Fik v Dolgih ulicah skril 14 ponarejenih srebrnih goldinarjev. Ko so preiskali tudi njegovo stanovanje v Bitnju, našli so razne priprave za ponarejanje denarjev. Zatoženec je bil že dvakrat poprej kaznovan zaradi ponarejanja denarjev, in se je zagovarjal, da ni imel namena izdajati denarjev med ljudi. A porotniki tem besedam niso verjeli in ga spoznali krivega. — Pri drugi obravnavi obsodili so isti dan Jožefa Furlana iz Lož pri Vipavi na pet let težke ječe, ker je svojega strica tako telesno poškodoval, da je vsled tega umrl dne 2. maja. — Tretji je bil ta dan na vrsti 14-letni dijak Jožef Wilenbart zaradi hudodelstva posilstva, a je bil na podlagi izjave porotnikov oproščen. — S tem je zaključena letošnja druga doba porotnega sodišča v Ljubljani.

(Ura - kukovica.) Kot popotnik hodil sem po Gorenjem Štajarskem; pozno v noč prišel sem do lepe kmetske hiše stoječe v znožju visoke gore. Stopim v hišo ter prosim prenočišča. Domači so ravno sedeli pri večerji. Gospodar mi precej vsliši prošnjo za prenočišče in me povabi k mizi. Dobro mi je teknila skromna večerja, po dolgi in vtrudljivi poti. Kar nakrat začne biti ura na steni; bila je ura-kukovica, ki je nakukala osem zvečer. Kakor na povelje urno vstanejo vsi domači od mize, molijo po večerji in nato pokleknejo pred uro-kukovico, na kateri je bila božja podoba. Hčerka vzame že pripravljen venec ter ga položi okrog ure, nato vsi skupno klečé odmolijo pobožno molitev. Jaz se čudim, ko vse to gledam; gospodar to opazi ter mi reče: „Kaj ne, vi si ne morete razložiti, kaj da pomeni to naše ravnanje. To, kar se vam čudno adi, ponavlja se že v naši hiši dvajset let vsaki večer. Tej uri-kukavici se imam zahvaliti, da imam še hišo in svoje drage domače.“ — Na to je zgovorno prišel to-le pripovedo-

vati: Bil sem oženjen kakih pet let. Par krepkih dečkov je že skakalo in se igralo okoli hiše, imeli smo vsega za potrebo, bili smo prav srečni in zadovoljni. — Bilo je neke spomladi; polagoma so jele pihljati pomladanske sape in sneg se je topil da je bilo veselje. Moral sem iti v mesto po opravkih; pot je bila precej dolga in še-le proti večeru sem jo meril proti domu. Veselil sem se, da bom iz blatne ceste stopil kmalu na suho v svoji hiši: toda ko se približam domu, zagledam strašen prizor; skoro stemnelo se mi je pred očmi. Moje hiše ni bilo nikjer videti; silen sneženi plaz iz gore se je odtrgal, valil seboj kamenje, odtrgal tudi mojo hišico ter jo pokopal v svojih zagrebih. Sosedje so prihiteli na pomoč, iskali, kje bi bila hiša pod sneženim, visoko navaljenim plazom, a niso mogli določiti prostora, kje da bi bila. Jaz nič ne vem, kaj sem delal, tekal sem semtertje, kakor da bi bil ob pamet. In kako ne? Vse moje imetje je bilo pokopano pod ledenim plazom. Pa to bi že bil še pozabil, a pod snegom so bili zasuti tudi žena in otroci in morda sedaj že umirajoč kličejo na pomoč, a jim ne moremo pomagati, ker ne vemo, kje da so. Odkopujemo na raznih krajih, zadenemo ob kako tramovje, a do naših ljudi le nismo mogli. Klical sem svoje, a od nikoder nobenega glasu. Naposled menil sem že, da je vse izgubljeno, padem na tla in bridko jokam. Kar naenkrat zaslišim uro-kukovico, bila je ravno osem. Tukaj so domači, zakličem sosedom, in jeli smo na onem mestu urno odkopavati. Po mnogem trudu se nam posreči izkopati velik del hišice, ki je nekako cel ostal in domačim dajal nekaj prostora in malo duška pod plazom, ura na strani je ostala nepoškodovana, in se tudi ni ustavila. Bil je zadnji čas, da smo prišli do zakopanih, kajti bili so že v nezvesti, le še nekaj časa in dobili bi bili same — mrliče. Kmalu smo jih zopet oživili ter se skupno Bogu zahvalili za čudovito rešitev. — To je naši družini ura-kukovica. Zato v hvaležni spomin na to vsaki večer ob osmih ovenčamo uro z rožnatim vencem ter skupno opravimo zahvalo za posebno pomoč božjo v preveliki sili." — Ginjen sem poslušal to dogodbo ter občudoval dobrega Boga, ki se je ob tej priliki poslužil ure-kukovice, da je dobro družino rešil grozne nesreče in strašne smrti.

(Za romarje na sv. Višarje) priredili se bodo, kakor se nam poroča, posebni vlaki znižane vozne cene iz Notranjskega in Gorenjskega dne 11. julija, s Stajerskega in Dolenjskega pa dne 18. julija letos. Natančnejše pové Jos. Paulin v Ljubljani, kateri tudi razprodajalce voznih listkov sprejmlje.

(Cena živini v Gradcu.) Za 100 kilo žive teže veljajo: a) voli pitani 30—33 gld., polpitani 28—30 gld., suhi 26 gld. 50 kr. do 27 gld. 50 kr.;

b) krave pitane 23—27 gld., polpitane 20—22 gld., suhe 17—19 gld.; c) voli za pitanje 26—31 gld.; d) molzne krave do 4 teleta 23—25 gld. 50 kr., čez 4. tele 19—22 gld. 50 kr.; e) telata za 1 kilo mrtve teže 50—53 kr., svinje pa 44—47 kr.

(Tržna cena v Mariboru.) Pšenica 7 gl. 55 kr., rž 6 gld. 35 kr., ječmen 6 gld. 40 kr., oves 4 gld. — kr., koruza 6 gld. 60 kr., hajdina 6 gld. 45 kr., krompir 2 gl. 50 kr., vse po hektolitr; kilo fižole 10 kr., leče 28 kr., graba 24 kr., riže 28 kr., suhih sljiv 32 kr., čebule 7 kr., komina 32 kr., hrena 16 kr., masla 1 gld., masti 64 kr., slanine (špeha) sveže 54 kr., povojene 65 kr., putra 90 kr., sira 12 kr., govedine 58 kr., teletine in svinjetine po 56 kr.; liter prosenega pšena 13 kr., mleka svežega 10 kr., posnetega 8 kr.; jajce 2½ kr.

Prilagodna številka „DOMOLJUBA“ izide dne 2. julija.

Tržne cene v Ljubljani

dne 17. junija.

	gl	kr		gl	kr
Pšenica, hktl.	8	12	Špeh povojen, kgr.	—	64
Rež,	5	69	Surovo maslo,	—	68
Ječmen,	4	55	Jajce, jedno	—	2
Oves,	3	25	Mleko, liter	—	10
Ajda,	5	69	Goveje meso, kgr	—	60
Proso,	5	69	Telečje	—	50
Koruza,	5	80	Svinjsko	—	66
Krompir,	2	59	Kotrunkovo	—	40
Leča,	10	—	Pisaneč	—	44
Grab,	9	—	Golob	—	18
Fižol,	9	—	Seno, 100 kgr.	1	51
Maslo, kgr.	—	85	Slama,	2	33
Mast,	—	68	Drva trda, 4 mtr.	6	40
Špeh svež,	—	54	„ mehka, „ „	4	40

Najnižje cene. Največji izbor.

Preobleke. Popravila.

L. Mikusch,
tovarna dežnikov,
Ljubljana, Mostni trg 15.

*Ravnokar je izšla v novi kaj lični
izdaji molitvena knjižica z naslovom:*

Stežica v nebesa.

Bukvice
pridnim otrokom
mesto podobic.

Izdala in založila
J. in Z.

Četrtri natís.

*Radi primerne vsebine za otroke res
kaj prikladna knjižica velja pol trdo ve-
zana samo 10 kr. komad. Dobiva se v
Katoliški Bukvarni v Ljubljani.*

Kwizdov

izklj. priv.

restitucijski fluid, voda za umivanje konj.

Vše 30 let z najboljšim vspehom v mnogih dvor-
nih hlevih, v večjih civilnih in vojaških hlevih v
rabi za okrepčanje pred in ojačanje po velikih
naporih, pri izpahenju, otrpnosti kit itd., naredi
konja zmožnega za izredno težko vožnjo in tek.

Cena steklenice gld. 1.40.

Pravi z gornjo varstveno znamko se dobi v vseh le-
karnah in drogerijah v Avstriji in na Ogerskem.

Vsak dan pošilja po pošti glavna zaloga:

Franc Iv. Kwizda,

c. in kr. avstrijski in kr. rum. dvorni zalagatelj, okrožn
lekarnar, Korneuburg b. Wien. (10-5)

Št. 51.

Javno zahvalo

(1)

izreka podpisano županstvo slav. gasilnemu dru-
štvu v Sentvidu nad Ljubljano za truda-
polno in požrtovalno delovanje pri požaru dne 10. junija
t. l. v Doljnih Gameljnih.

Županstvo Šmartno pod Šmarno Goro,
dne 11. junija 1891.

Janez Kališ, župan.

Cena
2 gld. 95 kr.

S kalendarijem
3 gld. 75 kr.

Ura z

in zvončkom,
sveti, vis. 18cm
vine, je dobiti

budilnikom

ki se po noči
vokrovisko-
v tovarni

EMIL MAYER na Dunaji,
I, Bauernmarkt, 12. (12-9)

Ura s kukavico, ki naznanja čas, v lično in-
rezljanej omarieti, podobarsko delo, s koščenimi ka-
zaleci 8 gld.

Ceniki stenjskih in žepnih ur se pošiljajo
brezplačno, če se zahtevi priloži poštna marka za
poslatev. (13-13)

Pečarja Uran in Večaj

priporočata svoje trdno in lepo narejene peči in druge gl-
naste izdelke po najnižji ceni. Blago se dobiva v Ljubljani
Gradišče, Igriške ulice št. 8. (5-1)

V najem se da takoj za nizko ceno (3-1)

kovačnica

ob jako obiskovani okrajni cesti. Kje? pové upravništvo.

Varstvo proti

živinski kugi,
pšenu prašičev,
muham v hlevih,
mrčesom vsake vrste,
gnjilobi in oštorjenju lesa,
hišni in sidni glivi,
mokrim zidovom itd.

daje priznано najboljši

Barthel-ov izvirmi (16-10)

carbolineum

hkratu najcenejši in najboljši orehovorjavni na-
maz za lesene predmete, kateri potem 3-4krat
dlje trpé.

5 klg. po pošti gld. 1.50, 100 klg.
gld. 16.— na Dunaju.

Troški majhni — korist stoterna.

Prospekti in vsa druga pojasnila zastonj in fraške.

MIHAEL BARTHEL & Co.

Dunaj, X., Keplergasse 20.

(Ustanovljeno 1781.)

(6)

Zalogo imata

brata Eberl-a v Ljubljani.

Dopisuje se slovenski.

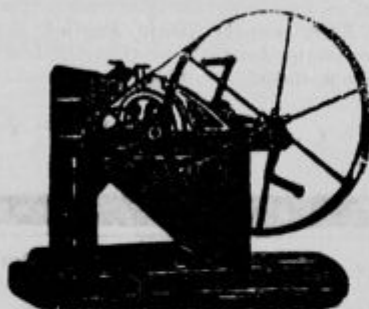
Katoliška Tiskarna

v Ljubljani, Valvazorjev Trg št. 5

se priporoča preč. duhovščini, društvom, trgovcem, občinskim uradom in slav. občinstvu za vsakovrstna v tiskarsko stroko spadajoča naročila.

Vsi stroji za kmetijstvo in vinorejo!

Plugi, brane, njivni valarji, sejalnice, stroji za košnje, obračalnica za seno, konjske zobače, stiskalnice za seno, mlatilnice, gepelji, loko-

mobili, trieure, snažilnice žita, stroji za robkanje turšice, slamoreznice, stroji za trenje žita, za rezanje repe, za mlenje in meškanje sadja, za stiskanje grozdja in oliv, peronospora-aparati, stroji za lupljenje ovočja, sušilnice za ovočje in zelenjad, smrki (pumpe) za vino, kletne priprave, smrki za vodnjake, krožne žage, decimalne tehtnice, tehtnice za živino, mlečni separatorji, priprava za vzdigavanje sodov, stroji za vrtanje, avtomatično delujoče stiskalnice sladke krme, stroji za žetanje,

(20—9) treslice itd. (20—7)

Vse najbolje izdelano po najnižji tovarniški ceni.

Jamstvo! Pripravno plačevanje! Čas poskušnje!

Zaloga kmetijskih in vinorejskih strojev

IG. HELLER, II, Dunaj, Praterstrasse 78.

Bogato ilustrovani 144 strani obsežajoči ceniki v nemškem, italijanskem in slovanskem jeziku se pošiljajo gratis in franko.

Zanesljivi zastopi se posred. vsnujejo.

Štefan Čadež,
podobar in pozlatar v Dupljah, p. Podbrezje,
se priporoča prečast. duhovščini za naklonitev podobarskih del po primerno nizki ceni. (3—1)

Posebni brzovlak v Prago

po jako znižani ceni pelje iz

Ljubljane, oziroma Trsta in Zagreba

čez Gradec, Dunaj, Brn (Brünn)

v petek, dne 26. junija t. l. zvečer povodom velikanske

deželne razstave

dalje dne 28. in 29. t. m. prirejenih slavnosti v Pragi
in Holubove razstave na Dunaju.

Udeležba po znižani ceni dovoljena je na postajah med Trstom in Gradcem ozir. Brukom ob M., Zagrebom in Zidanim Mostom le z voznim listkom prireditelja po dokaj ugodnem programu, kateri se na željo dopolnje in je tudi na vseh dotičnih postah v vpogled položen.

Odhod iz Ljubljane ob 5:30 zvečer. — Cena tje in nazaj: I. razred f. 36:60, II. razred f. 26:60, III. razred f. 14:80. — Vozni listki veljavni za 30 dni in za uporabo vsakega vlaka dobivajo se do srede, dne 24. t. m. zvečer pri prireditelju in pri trgovcih gg.: v Ljubljani: Frd. Sossu, v Trstu: M. Trudenu, v Gorici: G. Likarju, v Reki: M. P. Balbiju, v Celji: g. Dragotin Hribarju, v Mariboru: g. M. Berdajsu, v Gradcu v mestni pisarni južne železnice, v Beljaku in Celovcu v glavnih zalogah c. kr. tabaka.

Slavno občinstvo, zanimajoče se za napredek in izvanredno zabavo, vabi v mnogobrojno udeležbo prireditelj

Jos. Paulin v Ljubljani
pisarna za potovanje, Martijn trg 1.

Loterijske srečke.

Brno	10. junija:	83,	63,	38,	88,
Dunaj	6. junija:	44,	78,	73,	81,
Gradec	6. junija:	88,	39,	7,	24,
Liac	13. junija:	26,	25,	14,	73,
Praga	17. junija:	22,	71,	9,	31,
Trst	13. junija:	33,	56,	49,	90,

Gostilna na svetih Višarjih.

Slovenecem, ki romajo na sv. Višarje, naznanjam, da dobijo v moji gostilni na Planini najboljša dolenska vina in dobre jedi. — Tudi izdelujem in prodajam fotografije vsake vrste po najnižjih cenah.

Tomaž Pucher,
gostilničar in fotograf.

(3—2)

Tinktura za želodec.

(Tinctura Rhei Comp.)

lekarja Plecollja v Ljubljani, narejena z večine iz samega pristnega kineskega revnja, je ukusno in izdatno zdravilo, katero ureja funkcije prebavnih organov. Razpošilja jo izdelovatelj v zabojčkih po 12 steklenic.

Jedna steklenica velja 10 kr.
(60—16) (60—40)

Na Brezji pri Mariji Pomagaj tik cerkve
je naprodaj

posestvo,

hiša s kmetijskimi poslopji in okoli 20 oral zemlje, ali vse skupaj ali le nekoliko.

Natančneje pové lastnik, g. Janez Ažman, na Brezji hiš. števil. 55.

(3—1)

Kwizdov fluid proti protinu

bolečine olajšujoče domače sredstvo.

Cena steklenice 1 gold.

Kwizdov alveolar-zobna kapijica 1 stekl. 50 kr.
Kwizdov lasni cvet 1 st. 50 kr.
Kwizdov obliž za kurja očesa. Skatljica po 35, 70 kr.
Kwizdov francosko žganje. Stekl. 85 kr.
Kwizdova alveolar-ustna voda, stekl. 40 kr.

Kwizdova tinktura za kurja očesa in bradavice. 1 steklenica 35 kr.
Kwizdov trpotčev sok, stekl. 35 kr.
Kwizdova alveolar-zobna pasta, skatljica 70 kr.
Kwizdova čebulna pomada, lonček 80 kr.

Pravo le z zraven stoječo biva po vseh lekarnah

varstveno znamko se dobiva v Avstro-Ogerskej.

Vsak dan razpošilja po

pošti glavna zaloga:

Okrožna lekarna Korneuburg b. Wien
Franc Iv. Kwizda.

(10—5)

Izdajatelj: Anton Kržič.

Odgovorni urednik: A. Kalan.

Kmetovalcem, kateri se hočejo poučiti o marsičem, kar koristi njihovega uspešnemu gospodarstvu, priporočamo knjižico

Kmetom v pomoč.

Narodno-gospodarska razprava.

Spisal

Ivan Belec,
župnik.

Cena 20 kr.

Vsebina: Ktere stroške imajo kmetje? — Kakšne dohodke imajo kmetje? — O zemljiškem dolgu. — O stalnem domu. — Sklep.

Dobiva se v „KATOL. TISKARNI“ v Ljubljani.

Obrabljene pismene marke ^{kupuje vsak čas}
G. Zechmayer, Nürnberg.

Obrazci zastoj. (20—8)

Ravnokar je izšel prvi zvezek
lečne knjižice z naslovom:

Povesti

slovenskemu ljudstvu
v poduk in zabavo.

Sestavil in uredil

A. Kalan,

urednik „Domoljuba“.

— Ponatis iz „Domoljuba“ —

I. zvezek. — Cena 20 kr.

Obseg:

Zlati lasje. — Dedščina. — V za-
metih pokopan. — Veronika. — Sama
smola! — Trojni sveti večer. — Božič
na sc. Gotharda. — V valorih žie-
ljenja. — Loški tat. — Luč na oknu.
— Po viharju scetlo solnce. — Požar.
— Lepi pirhi. — Marušnik. — Ob-
hajilo v ječi.

Dobiva se v „Katol. Bukvarni“
in pri H. Niemannu v Ljubljani.

Tiska „Katoliška Tiskarna“.